

התור יד ספר הניחומים בשגרירות האמריקאית בתל-אביב
 „אני מקווה שיתנו אותו“

אפשר להיות שמח מתי שרוצים משהו. אבל הייתי בטוח שיעלו אותו לכסא הי חשמלי.“

● **שמואל כרמי** (16) תלמיד, שכר נתישפירא: „היה מגיע לרוצח שהרגו אותו וטוב שעשה את זה יהודי, שידעו שאנחנו לא אשמים ברצח של קנדי.“

● **נירי קרן** (24) סטודנטית למדעי החברה, ירושלים: „עם הרצח השני עבר העולם כולו מהיסטוריה להיסטוריה.“

הכנסת

לא יורשע אדם..

הרוח הרעה של חוק בשחון המדינה המי שיכה להלך אימם בניין הכנסת, גם אחרי שאהרון כהן שוחרר מכלא דמון. פסק הדין של שופטי בית-המשפט העליון, בו מתחו ביקורת על החוק, לא מצא את ביטויי בדי תיקון החוק. אין זה מפני שלא הועלו הצעות-תיקון. (המשך בעמוד 14)

נחת ודגל בכניין השגרירות
 „עכשיו יכולים ללכת לישון“

סיונה שעה שכיסתה את הכתרת המלכה אליזבט.

רק אחרי נצחוננו של ג'ק החלו לצאת בקביעות כחצי שנה לפני שהודיעו על אירוי שהיו בדיק לפני 10 שנים וחצי. הם נישאו כעבר ארבעה חדשים בטקס בו היו 26 שובינים ו-700 קרואים, ואותו ערך הקארדינאל הבוסטוני קאשינג, אותו קארדינל שערך השבוע את תפילת האשכבה לג'ק.

הנישואין שלהם היו רחוקים מלהיות שלווים. הם היו בעלי מזג שונה וטעמים שונים, אך למדו להיכנע זה לזה. ג'ון למד לחבב מטבח צרפתי וזאקי למדה להיכיר היסטוריה אמריקאית ולשחק גולף. היא היתה טיפוס הרחוק מהתעניינות פוליטית ונרתעה אינסטינקטיבית מהרגל העסקי נים ונימוסיהם, אך למדה תוך זמן קצר להשתלב בתמונה יחד עם בעלה, בעיקר בתפקיד חזותי.

הנישואין עוררו את האינסטינקט האמרי שבה. למרות תפקידיה, תחילה כאשרו של סנאטור, ואחר-כך כאשר הנשיא, התגלתה זאקי כאם מסורה, שהדבר החביב עליה הוא הקראת סיפורים לילדיה. אין-סוף של כתיבות על זאקי האם עוררו כלפיה את אהדת כל האמהות בעולם שיכלו להתנגד לזוהרה.

הקרב הפוליטי היחיד בו התערבה היה זה בו גברה על אשת ניקסון, אחרי ש' האשימו אותה שהיא מוציאה יחד עם אמה 30 אלף דולאר לשנה על מלבושים צרפתיים. „לא הייתי יכולה להוציא סכום כזה“, אמרה זאקי, „אפילו אם הייתי לובשת תחתונים מפרחה.“ לצידו של ג'ון, בקבלות הפנים הרשמיות ובמסעות על פני בירות העולם, כבשה זאקי את ההמונים בזכות עצמה כ' אשה יפהפיה, אינסלקטואלית ובעלת אישיות מקסימה.

אחרי שלפני חדשים מספר איבדה את בנה השלישי, שנולד טרם זמנו, השתתף העולם כולו ביגינה. עתה הוילו הכל את הדמעות עבודה. זאקי האצילית המשיכה להיות אשת המנהיג גם לאחר מותו של בעלה. במטוס שהסיע את ארון בעלה ל' ואשינגטון הסירה היא את טבעת-הנישואין מאצבעה והניחה אותה על ידו הקרה, שניות מספר לפני שהארון נחתם. כשהונח הארון בקאפיטול באה זאקי פעמיים, יחד עם ה' המונים שעברו על פני הארון, ניגשה אליו, כרעה בדרך ונישקה לבעלה בפעם האחרונה.

היא צעדה עם ג'אק שלה בדרך האחרונה. מאחורי עצלת התותח, עליה היה מונח ארון נה, העטוף בדגל האמריקאי, הלכה זאקי קודרת ולבושת שחורים באותה דרך בה צעדה לפני תריסר שנים כנערתו של ה' סנאטור הצעיר.

האם

זאקלין קנדי נושאת את בנה, ג'ון קנדי הצעיר, שעה שהיא מובילה אותו לסבילה. מאחוריה נראה בעלה.

בה כנערה הרחיקה את מחזרי החברה ה' גבוהה במנהטן משום שהיתה יפה מדי, זוהרת מדי ויותר מדי מבריקה. בגיל 18 נבחרה כמלכת-הזוהר בנשף הרביעוניות של ניופורט, למרות ששמה הלך לפני כ' נערה קרירה. אולם כעבור שלוש שנים אחרי שנה לימודים אחת בסורבון היא הפכה לצעירה אקוטית, עליונה ומליאת-חיים.

בתקופה זו, בהיותה בת 22 הכירה לרא' שונה את ג'ון קנדי בארוחת-ערב בביתו של עתונאי ואשינגטוני ידוע. האגדה מס' פרת כי ג'ק רכן מעל האספרגים וביקש פגישה. „זאקי הכחישה זאת: „באותו ערב לא היה אספרגוס בתפריט.“ אבל זה היה עבודה יותר מאשר סתם לפגוש מישהו. הם יצאו תקופה מסוימת, אלא שג'ק היה עסוק אז במלחמת הבחירות שלו לסנאט. זאקי הפכה לצלמת חדשות במשכורת של 42 דולאר לשבוע, קאריירה שהגיעה ל'

שעת השפל
 במטוס המעביר את ארונו של ג'ון קנדי מסכסאס לוושינג'טון, ניצבת זאקלין קנדי ההמומה, במעיל מוכתס'הדס, ליד הנשיא החדש, לינדון ג'ונסון, המושבע במטוס על-ידי שופטת פדראלית מחוזית יז.

במדניה

(המשך מעמוד 7)

לם. אני הייתי משחרר את רובינשטיין. ● **גבי ינאי** (24) סטודנט למדעי ה' חברה, ירושלים: „ג'קי רובינשטיין זה, הוא טיפוס מענין. הוא תמיד קנדי, כנראה, ש' יהודים תופסים מקום נכבד בכל שטחי ה' חיים. כשראה שהעסק עומד להסתיים בלי שום יהודי, הקריב את עצמו וקפץ לתוך ההיסטוריה.“

● **חוגי מלמד** (17) מלצר, שכונת התקווה: „הראש שלי התחיל להתקרב אחרי שהרגו את הנשיא קנדי. הוא תמיד עזר ליהודים. אחרי-כך, כשהרגו את הרוצח שלו אני ישבתי על הכביש בשכונה וחבר אחד בא וסיפר את זה. לא האמנתי לו והתערבנו על קופסה אסקוט. עכשיו גם הפסדתי את הקופסה וגם אני רואה שהרוצח השני הוא יהודי.“

● **יצחק ארז** (31) טכנאי שניינס, סביון: „שרשרת האירועים כולה היא ה' מערבון הגדול ביותר שנוצר אי-פעם.“

● **דליה כהן** (27) חקלאית, ראש העין: „אני לא מבינה הרבה בפוליטיקה, אבל מה שאני מרגישה זה שישנם יותר מדי רוצחים באמריקה.“

● **חנה מנן** (47) עקרת-בית, ירוש' לים: „העולם כל הזמן ככה, מלא חטאים, אבל רק כשהורגים מישהו חשוב מזדעזעים כלוננו. הרוצח של הנשיא קנדי קיבל את עונשו מידי שמים ורק חבל שיהודי היה צריך להיות מעורב בזה. חסרים צרות אנו?“

● **משה שפינדלר** (38) מורה, בני ברק: „לא יתכן ששרשרת מקרים כזו היתה בעלמא. צריך להתעמק בענין הזה ואולי נבין שזולמנו צועד לקראת אובדנו, אם לא נתקן את דרכינו. מצער שגם כאן היה צריך להשתרעב יהודי לכל המהומה, מה לנו ולהם שנוביא להוסיף שמן על המדורה?“

● **עדנה מיר** (26) עקרת-בית, תל-אביב: „רצח הרוצח פותר המון בעיות: אם היה באמת קומוניסט או קובני יכולים גם לנשום לרווחה. אם היה דרומי, יכולים גם הם לנחם, שהרי אוסולד לקח איתו את סודו לקבר. לדעתי, לא היה רובינשטיין אלא טיפוס אימפולסיבי. אינני מאמינה שאיזה שהוא גוף עמד מאחוריו. היה במעשהו מעין נקמה.“

● **אליהו נודלמן** (48) קבלן-משנה, רמת-גן: „אני שמח שהוא מת. סוף סוף נפטר העולם מפגע-רע שמכר את העולם החיפשי לקומוניסטים. איני יודע אם דוקא בצורה זו היו צריכים לסלקו, אבל מה שברור — הוא היה חייב ללכת.“

● **יגאל ורדי** (17) תלמיד, צהלה: „אם הייתי אמריקאי יכול להיות שהייתי יורה גם כן ברוצח של קנדי. אבל אני לא מבין למה דוקא יהודי היה צריך לעשות את זה. במקום שהיהודים באמריקה יהרגו כל מיני רוצחים, הם יכולים לבוא לארץ. יש בארץ מספיק דברים לעשות.“

● **חיים נדיבי** (16) תלמיד, שכונת שפירא: „אני דוקא לא הייתי שמח כש' שמעתי שרצחו את הרוצח של קנדי. אי-